

forholdets Bestaaen og Afvikling — i altfor høj Grad bunden til de særlige Omstændigheder i det enkelte Tilfælde. For det første er det overordentligt vanskeligt at give en selv for de nuværende Handelsforhold sikker og paa den anden Side udtømmende Opregning af alle de enkelte Punkter, til hvilke Køberens Reklamationspligt strækker sig. Om man end i Almindelighed kan sige, at Køberen maa gøre sig bekendt med og eventuelt reklamere imod Fakturaens Angivelse af: Tid og Maade, hvorpaa Købesummen skal betales, Kurs, hvorefter den skal beregnes, samt hvilke Akcessorier til Købesummen — saasom Betaling for Emballage, Fragt og Forsikringspræmie — Køberen skal betale, gælder dette dog ikke ubetinget for alle Brancher eller alle Arter af Køb, og paa den anden Side forekommer der andre Punkter, saavel vedrørende Købesummens Betaling i videre Forstand som ogsaa vedrørende herfra forskellige Forhold, saasom Forsendelsesmaaden, om hvilke det i visse Forretningsgrene kan være, i den angivne Forstand naturligt at optage Angivelser i Fakturaen. En almindelig positiv Lovbestemmelse herom vil derfor let blive mere vildledende end vejledende. Dertil kommer, at Køberens Reklamationspligt selv paa Punkter, hvor den i Almindelighed maa anerkendes, er betinget af, at Angivelsen i Fakturaen er optaget paa en saadan Plads og paa en saadan Maade, at den let og hurtig findes og ikke f. Eks. er stukket ind paa et Sted, hvor den ikke hører hjemme eller imellem en Mængde Angivelser af ligeegyldigt Indhold.

Disse og lignende Betragtninger have ført til, at Kommissionen har ment at maatte afstaa fra Forsøget paa at opstille en almindelig Bestemmelse om Køberens Pligt til at reklamere overfor Angivelserne i en tilstillet Faktura eller anden Regning. At en saadan Regel i hvert Fald maatte undergives en Begrænsning af tilsvarende Indhold som Udkastets § 6 i Slutningen, er klart.

I Forbindelse med Bestemmelsen i § 6

skal det nævnes, at den ovenfor omhandlede svenske Forordning af 4de Maj 1855 hjemler, at en Faktura i Forholdet mellem Handlende giver samme Adgang til Eksekution uden Lovmaal og Dom som et Gælds-brev, naar der ikke inden 3 Maaneder efter dens Modtagelse er rejst Indsigelse imod den. For Optagelsen af en Regel af dette Indhold mangler der enhver Tilknytning i gældende dansk Ret.

§ 7.

Det forekommer ofte, at Prisen er ansat i Forhold til en Enhed i Tal, Maal eller Vægt af Varen, f. Eks. 1 Kr. pr. Dusin, pr. Tønde, pr. Pund o. s. v. Under Hensyn til, at Mængden af det Gods, som Sælgeren har udskilt til Levering, af forskellige Grunde kan undergaa Forandringer, inden Godset kommer i Køberens Besiddelse, trænger man i saadanne Tilfælde til en Bestemmelse af, hvilket Tidspunkt der skal lægges til Grund ved Bedømmelsen af den leverede Mængde, hvoraf Købesummens Størrelse er afhængig. For saa vidt en Forandring i Mængde har sin Grund i tilfældig indtrufne Begivenheder, indeholder Udkastets Regler om, hvem af Parterne, der bærer Faren (Risikoen) for Salgsgenstanden (§§ 17 og 37), den fornødne Vejledning i denne Henseende. Skyldes Formindskelsen af Godsets Mængde imidlertid ikke nogen saadan ydre Aarsag, men derimod Godsets naturlige Beskaffenhed selv under Forudsætning af dets Kontraktmæssighed, saasom almindeligt Svind, Fordampning af Vædsker etc., eller selve de Manipulationer, der maa foretages med Godset i Anledning af Forsendelsen, saasom almindeligt Spild ved Ind- og Udlosning af Kul, finder Reglerne om Risikoen ikke direkte Anvendelse paa Forholdet. I Overensstemmelse med den almindelige og i sig selv naturlige Handelsopfattelse fastslaar derfor § 7 særlig, at det, ogsaa naar Formindskelsen skyldes Forhold som de nævnte, er den Mængde, som forefindes ved Tidspunktet for Risikoens Overgang paa Køberen, der skal lægges til Grund for Be-